

τὴν ἐρωτεύεται, καὶ ζητεῖ παρὰ τῶν γονέων τῆς τὴν δεξιάν της. Οἱ γονεῖς συγκατένευσαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐδεσδαίωθησαν περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ νέου ἐμποροῦ καὶ τῆς θελήσεως τῆς κόρης των καὶ μετὰ τοῦτο γνωστοποιοῦν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ δύο παιδιά.

Ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἐφάνησαν δυσηρεστοῦμενοι εἰς τὸ ἄκουσμα, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ των ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ· ἀλλ' ὁ μὲν Μαρτίνος κατεπεισθὲν παρὰ τῆς μητρός του νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ συγχαρῇ τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ Οὐάλτερος ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ ἴδῃ τὸν γαμβρὸν, ἀλλὰ τὸν ὕβριζε καὶ τὸν ἐφοβέριζε, διότι ἔμελλε ν' ἀρπάξῃ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ὠρκίσθη ποτὲ νὰ μὴ γείνῃ φίλος του, οὕτε καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ νέος ἐμπορὸς ἐδιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπεφασίσθη ὁ γάμος νὰ γείνῃ ἀμέσως. Καὶ λοιπὸν ὥραιαν τινὰ ἑαρινὴν ἡμέραν, αἱ θύραι τῆς οἰκίας ἀνοίγονται καὶ ὁ γαμβρὸς μετὰ τῆς νεαρᾶς νέμ. φης ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των ἐξῆλθον διευθυνθέντες πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

Ὁ Μαρτίνος καὶ ὁ Οὐάλτερος ἦσαν μεταξὺ τῆς συνοδείας, ἀλλ' ἡκολούθουν ὀπισθεν τῶν ἄλλων, διότι ὁ Οὐάλτερος ἐφύλαττε τὴν δυσαρέσειάν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν γαμβρὸν.

Ἐνῷ δὲ τὰ δύο παιδιά ἐβαδίζον σιωπηλῶς, ὁ Οὐάλτερος διακόψας τὴν σιωπὴν εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του,

— Νομίζεις, Μαρτίνε, ὅτι ὁ Δανιὴλ (οὕτως ὠνομάζετο ὁ γαμβρὸς) ἡμπορεῖ νὰ προσευχηθῇ; ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν δύναται.

— Δὲν ἤξεύρω, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος, — ἐλπίζω ὅμως, ὅτι εἶναι καλλίτερος παρ' ὅτι σὺ τὸν θεωρεῖς.

— Ὅστις δὲν δύναται νὰ προσεύχεται δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος, — καὶ τότε ἡ Ἐλισάβετ μας δὲν δύναται νὰ ἦναι εὐτυχής.

— Τίς ἤξεύρει, — ἀνεσιένειεν ὁ Μαρτίνος, — ἴσως καὶ αὐτὴ νὰ λησμονήσῃ νὰ προσεύχεται!

Οἱ γάμοι ἀπέρασαν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐφροσύνῃ· εἰς δὲ τὰς 4 μ. μ. ἡ ἀμαξα ἱστατο ἐξωθεν τῆς οἰκίας ἵνα παραλάβῃ τοὺς νεονύμφους εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. — Ὁ Οὐάλτερος ἔλαβε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ τὸ ὄνομα του μὲ τὸ ἀγαπητόν του ἐδάφιον «Ἀγαπᾷς με;» καὶ κρυφίως ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ συλλογισμὸς, ὅτι ἡ Ἐλισάβετ ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ νὰ προσεύχεται

ταῖς ἦτο τόσοσιν τρομερὸς, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ του Εὐαγγελίου, ἐλπίζων ὅτι τοῦτο ἡδύνατο νὰ τὴν ὑπενθυμίξῃ τὸ ἱερὸν τοῦτο καθήκον.

ἀκολουθεῖ.

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΤΥΦΛΟΣ.

Ἐπάρχει ἐν Λονδίῳ πτωχὸς τις τυφλὸς, ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Σαττήρᾶ του καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ κάμῃν ὅ,τι δύναται ὅπως πείσῃ καὶ ἄλλους νὰ τὸν ἀγαπῶσιν. Ὅθεν ἐξέρχεται εἰς τὰς πολλὰ συχναζομένας ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀναγινώσκει ἐκ τῆς Γραφῆς του, ἥτις εἶναι τυπωμένη μὲ ὑψωμένα γράμματα διὰ τοὺς τυφλοὺς.

Πολλοὶ τὸν περικυκλῶνουν διὰ νὰ ἀκούσωσι· καὶ ἐπειδὴ φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ διάφορα ἀντίτυπα τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου διὰ πώλησιν, κατορθώνει νὰ πωλῇ πολλὰ καθ' ἑκάστην.

Πέρουσι κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως. Μικρά τινα κοράσια τὸν περιετριγύρισαν· ἐν δ' ἐξ αὐτῶν τὸν ἠκροάζετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Αἱ σύντροφοί της τὴν παρεκίνουν νὰ φύγουν, ἀλλ' αὐτὴ εἶπεν, «Ὅχι — μὲ ἀρέσει νὰ τὸν ἀκούω.»

Προσεπάθησαν ἔπειτα νὰ τὴν καταπείσωσι ν' ἀγοράσῃ ὀλίγα πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο πλησίον ἑκεί, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεκρίθη· «Ὅχι μοι ἀρέσκει ἡ ἀναγνώσις αὐτῇ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια.» Ἀφοῦ δ' ἔπαυσεν ἀναγινώσκων, ἠγόρασεν ἑκείνη ἐν Εὐαγγελίῳ δι' ἑαυτὴν καὶ ἀνὰ ἐν δι' ἑκάστην τῶν συντρόφων της.

Τὸ ποράδειγμα τοῦ κορασίου ἐκείνου μᾶς διδάσκει ὅλους ἐν ὥραῖον μάθημα νὰ προσπαθῶμεν νὰ κάμνωμεν καὶ ἄλλους μετόχους τῶν πνευματικῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν.

Ὅταν ἀπολέσῃ τις παλαιὸν φίλον του, χάνει μέγα μέρος τῆς ὀλίγης ἡδονῆς, ἥτις συγχωρεῖται εἰς τὸν παρόντα βίον. Ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ ἡμετέρα φύσις, ὥστε ἐφ' ὅσον ζῶμεν, πρέπει νὰ βλέπωμεν τοὺς παρ' ἡμῶν ἀγαπωμένους πίπτοντας τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ τὸν κύκλον τῆς συγγενείας ἡμῶν ὁλονὲν σμικρυνόμενον, ἕως οὗ μείνωμεν σχεδὸν ἐρημοὶ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ τότε πρέπει βεβαίως νὰ ἦναι καὶ ἡ ὥρα ἡμῶν νὰ καταθῶμεν εἰς τὸν τάφον. Πάντοτε ὅμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ παρηγορία, ὅτι ἔχομεν ἕνα Προστάτην, ὅστις δὲν χάνεται εἰμὴ ἐξ ἰδίου ἡμῶν σφάλματος· πᾶσα δὲ νέα πείρα τῆς ἀδηλότητος ὧλων τῶν ἄλλων εὐχαριστήσεων πρέπει νὰ μᾶς παρακινή νὰ προσηλθῶμεν τὰς καρδίας ἡμῶν ἐκεῖ, ὅπου μόνον εὐρίσκονται ἀληθινὰ ἀγαλλιάσεις. Πᾶσα ἔνωσις μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου πρέπει τέλος νὰ διαλυθῇ, καὶ πᾶσα ἐλπίς, ἐνταῦθα λήγουσα, πρέπει ἐξ ἐνὸς ἡ ἄλλου μέρους νὰ τελειώσῃ εἰς ἀποτυχίαν.